

τίας⁽¹⁾, Διονύσιος Λακεδαιμονίας⁽²⁾, Χρυσάνθος Λάσκαρις⁽³⁾, Διονύσιος Τορνόβου και πάσης Βουλγαρίας αρχιεπίσκοπος, Νεόφυτος Μαΐνης⁽⁴⁾, και Γαβριήλ Βλάσιος Ναυπάκτου και Ἄρτης. Ἀλλὰ μάττην οἱ φιλοπάτριδες οὗτοι ἔσπειραν τὸν σπόρον τῆς ἐπαναστάσεως· ἐτοιμοπόλεμοι ἤδη ἐναγωνίως ἀνέμενον τὴν ἐμφάνισιν τοῦ δουκὸς, τὸν ὁποῖον δὲν ἔπαυον δι' ἄλλεπαλλήλων ἐπιστολῶν ἐξορκίζοντες νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις του. Ὁ Νεβέρ, ὡσεὶ ἐμπαίζων τὴν δυστυχίαν αὐτῶν, περιήρχετο τὴν Εὐρώπην συλλέγων τοὺς μέλλοντας τῆς βασιλικῆς του ἀκολουθίας πλάνητας ἱππότες, καὶ μόνον ἐλπίδας καὶ ὑποσχέσεις ἀπαντῶν διένειμεν εἰς τὰ θύματά του. Ἐπὶ τέλους οἱ ἀοίδιμοι Διονύσιος ὁ Λαρίσσης, καὶ Σεραφεῖμ ὁ Φερσάλων, μὴ δυνάμενοι νὰ καταστείλωσι τὴν πυρπολοῦσαν τὰ στήθη των φλόγα τῆς ἐλευθερίας, ἤγειραν τὸ λάβαρον αὐτῆς ἐν Ἠπείρῳ καὶ Θεσσαλίᾳ, καὶ μετ' ἐπιτυχεῖς τινὰς μάχας, καταβληθέντες ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Τούρκων, ἔπεσαν μάρτυρες τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας⁽⁵⁾.

Τοῦ Γαβριήλ Βλασίου σώζονται δύο ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν δοῦκα Νεβέρ, ἡ μὲν ἑλληνικὴ, ἡ δὲ λατινικὴ, (1618—9)⁽⁶⁾.

Ἵσπερον ὁ Γαβριήλ διέτριβεν ἐν Κωνσταντινουπόλει διδάσκων· καὶ ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Λουκάρως, ἀπὸ τῆς διδασκαλικῆς καθέδρας, ἀνεθεμάτισε τὰ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ φερόμενα Καλθινικὰ κεφάλαια, ὡς γράφει ὁ μαθητὴς του Νικόλαος Σπαθάριος ὁ Λάκων « Sapiens vir » ac pius Gabriel Blasius, meus olim professor, in urbe imperatoria ex cathedra illum (Lucarim) de opinionibus ab Ecclesiae Christi alienis redarguit, quod nova dogmata de transubstantione corporis Domini, aliaque quamplurima extraneorum haeresi plena moliretur⁽⁷⁾ ».

Εἰς τὴν ἐν ἔτει 1632 ἐκδοθεῖσαν περὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας συνοδικὴν πράξιν ὑπογράφεται καὶ ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης Γαβριήλ.

(1) Εὐρήνται τούτου δύο ἐπιστολαὶ ἰταλιστὶ πρὸς Νεβέρ (1618).

(2) Ὁμοίως μία ἑλληνιστὶ πρὸς τὸν αὐτόν.

(3) Ὁ Χρυσάνθος οὗτος ἦτο προκάτοχος Μητροφάνους ἐν τῇ μητροπόλει Μονεμβασίας.

(4) Δύο ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν αὐτὸν Νεβέρ ἰταλιστὶ, ἐξ ὧν ἡ μία δι' ἑλληνικῶν γραμμάτων. (Buchon, Nouvelles Recherches).

(5) Ὁ Σεραφεῖμ καθηγιάσθη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας· τὴν ἀκολουθίαν τούτου ἐγράψεν Ἀναστάσιος ὁ Γόρδιος.

(6) Buchon, ἀνωτ.

(7) Cornelii, Creta Sacra, I, σελ. 213.